

(Транскрибовано TurboScribe.ai. Оновіть до Unlimited, щоб видалити це повідомлення.)

[Спікер 1]

Якщо хтось скаже, коли я нарешті зможу поїсти? Так, уже майже час, але спочатку я ще трохи поговорю. Це трохи тортур, я знаю.

Але сьогодні від мене не одна довга проповідь, а дві. Дві частини, два імпульси. Це схоже на те, що я завжди вношу свій внесок у текст, який щойно прочитав Крістоф, а потім є час поїсти, випити та поговорити.

Ви можете поговорити про те, що я сказав, про те, що у вас у голові, про смачну їжу. Тому в цьому сенсі запитів немає. Але зараз я поділюся кількома своїми думками щодо тексту з Біблії, який щойно прочитав Крістоф, а потім час для вас.

Коротше кажучи, якщо ви думали про щось інше, так, і не слухали, ось короткий підсумок. Чоловік, великий бенкет, багато людей кличе, не приходьте. Один купив поле, другий вола, третій тільки одружився.

Чоловік, господар, сердиться, висилає своїх слуг і каже: приводьте всіх, кого знайдете. Люди, які знаходяться на узбіччі суспільства, і це те, що він робить, і тоді ще є місце, і місце чомусь не заповнюється. Отже, запрошено великий обід, і ще є місце.

Це могло б майже символізувати наше богослужіння. Так, ми запросили багато людей, але місця чомусь не заповнювалися. Отже, ми всі зараз йдемо і запрошуємо людей, щось на зразок того.

Моя перша думка була, чому не всі? Це притча від Ісуса, де він хоче розповісти нам щось про Бога або про царство Боже, а потім розповідає притчу, де людина, яка виступає за Бога, спочатку запрошує невелике елітне коло, а потім, коли вони не приходять, він каже: гаразд, давайте приведемо решту. Отже, запитання до Бога, запитання до Ісуса, чому не є притча про те, що Бог влаштував великий бенкет і запросив усіх людей, яких міг знайти?

Чому так довго? Можливі відповіді можуть полягати в тому, що в принципі історія про Бога Біблії схожа, а саме, що в Старому Завіті він є Богом Ізраїлю. У Старому Завіті ми маємо відносно чітке розмежування між людьми, які належать до Божого народу, ізраїльтянами, та іншими.

Тож, можливо, це переказ цієї історії. Тільки з Ісусом це стане справді глобалізованим, і кожен буде на борту. Потім у тексті сказано: «Я не знаю точно, який був переклад, я не дуже уважно слухав, Крістоф, але він запросив багатьох.

І тоді завжди виникає питання, що означає «багато»? Тож, може, не багато також означало, що господар запросив усіх, але не всі відчули запрошення, ніби кажучи, хто я такий, щоб йти до цього гостя? У мене навіть немає білого одягу, тому я не думаю, що мене запросили.

Так, це могло б викликати резонанс, навіть якщо це не було б чітко зазначено. Але, можливо, притча також дає зрозуміти, в принципі, або дає зрозуміти, що інколи Боже запрошення до кожного стає справді ясным лише тоді, коли інші відмовляються. Простіше кажучи, можливо, коли є багато вільних місць за столиком, ми як громада розуміємо, кого ще не запросили, але якщо місце завжди достатньо заповнене, то ми кажемо собі, ну, якщо достатньо людей приходить, то неважливо, що інші не приходять.

І остання думка: ніколи не слід зловживати притчами. Так, можливо, моє запитання не підходить для притчі: чому не всі? Також можливо.

По-друге, я вважаю притчу досить сильною, справді, ви не можете чіткіше сказати, що за Божим столом є місце для всіх. Тож незалежно від статусу, походження, життєвої ситуації, які б мотиви не були в цій притчі. Тож загалом ведучий каже: виходьте, доки всі не зійдуть.

Я хочу, щоб усі знали, що вони запрошені. Але тут виникає питання. Третя думка: що таке Божий дім чи Божий стіл?

Це притча чи щось в цьому роді, Бог наша людина, у нас бенкет, якщо це застосувати до себе, про що це? Куди запрошує нас Бог? Він запрошує до віри чи запрошує до церкви?

Це трапеза Божа чи просто її зображення? Можливо, йдеться про вічність, зовсім не про щось тут земне, а про те, що ми якимось чином лише переживаємо чи відчуваємо за життя? Перед справжньою притчею Ісус каже речення: Блаженний, хто бере участь у Царстві Божому.

Це може вказувати на те, що Ісуса насправді цікавить насамперед те, що є вічністю. Але одне питання про притчу, мабуть, ви також можете долучитися до розмови про це питання. Що таке Царство Боже?

Це тут? Це там? Що таке трапеза Божа?

Про що йдеться в притчі, коли ми застосовуємо її до себе? Четверта думка: я думаю, що ця історія Ісуса містить досить великий виклик для нас як церкви, для мене як пастора, але я б сказав також для кожного християнина, для кожного, хто відчуває певний зв'язок із християнською церквою. Тому що, коли ми думаємо про те, кого Бог запрошує або як Бог запрошує, тоді, я думаю, не далеко запитати себе, як ми насправді запрошуємо і кого ми насправді запрошуємо?

Два приклади: під час навчання я працював у Hinz & Kunz, гамбурзькій вуличній газеті, і всі вони знали, що я хочу стати пастором, що я вірю в Бога тощо. Це завжди призводило до справді хороших і цікавих розмов, і, звичайно, я був радий запрошувати людей на свої заходи тоді, і я досі пам'ятаю, як один із Hinz & Künstler сказав мені в якийсь момент, Йонас, я не думаю, що Бог такий дурний, ми можемо поговорити про це, я також думаю, що це чудово, що ти робиш, але я ніколи не прийду на твою церковну службу.

Але не тому, що ти мені не подобаєшся, а тому, що мені там некомфортно. У мене завжди таке відчуття, що на мене дивляться, і це не бомж, який явно смердить або явно в поганому настрої, він тримав себе і все під контролем, так би мовити, це б не було помічено з моєї точки зору, а він каже, у мене таке відчуття, що люди дивляться на мене. Є розумні, інтелектуали, пастор завжди так промовляє, і мені там некомфортно.

Тож нічого проти тебе, Джонас, але я не піду. І другий приклад: були дослідження, згідно з якими люди насправді хрестили своїх дітей. Не соромтеся здогадуватися та зателефонувати: як ви думаєте, яка з груп людей найменше охрестила своїх дітей?

Хтось має ідеї? Не зараз? Художники також кажуть.

Без атестата про закінчення школи? Тож однією з основних груп були батьки-одинаки, тому що міркування полягало в тому, що якщо я піду туди сам, я повинен викрити свій статус, стоячи там сам. Звичайно, якщо добре подумати, це безглуздя, тому що це, звісно, можна вирішити, але це означає, що люди не відчувають запрошення хрестити свою дитину, тому що їм самим незручно, як ми часто святкуємо хрещення.

Отже, це два приклади того, як, коли ми запитуємо себе, як ми запрошуємо як церква і кого ми запрошуємо, справа не лише в тому, щоб зробити красиву рекламну листівку чи запросити когось у приємний спосіб, але часто це починається задовго до того, як починає запрошувати персонаж. Ну, я б ніколи раніше не подумав, що якби я стояв там перед хрищенням, деякі люди подумали б, о Боже, я ніколи не буду хреститися, якщо мені доведеться стояти там. Тож коли ми як спільнота запитуємо себе, кого ми запрошуємо і як, я вважаю, що нам часто доводиться ставити собі це питання набагато раніше, ніж ми насправді усвідомлюємо.

П'ята думка, і тоді ти нарешті зможеш їсти та говорити сам. Ісус любив спілкування за столом. Ну, він не описаний дуже детально, але або у нього був дуже хороший метаболізм, або він не їв так багато, але він любив сидіти з людьми і, можливо, навіть лежати і їсти.

Це було його бажанням і, звичайно, тому, що він любив їсти, але я також думаю, тому що тоді, як і зараз, їсти разом означало бути на рівних. Коли ви сидите за столом і їсте ту саму їжу, ви зустрічаєте один одного на іншому рівні, ніж, можливо, в житті чи в інших ситуаціях. Тож я вірю, що для Ісуса це було щось більше, ніж просто їжа. Коли Ісус сідав за стіл з людьми, де інші люди казали, що я ніколи не потисну їм руку чи щось подібне, тоді це також було виявом Його любові до людства.

Є щось дуже вдячне в тому, щоб їсти разом, і це стосується всередині сім'ї, це стосується особисто, це стосується спільноти. Запросити когось і сказати «Я хотів би з тобою повечеряти» тепер, звичайно, також можна розуміти як побачення. Звичайно, ви також повинні бути обережними, як ви це формулюєте.

Але по-перше, це може бути вираженням того, що я так ціную вас, що хочу поділитися з вами своєю їжею. Це, звичайно, важко, тому що якщо ми візьмемо приклад Гінца та Кюнстлера, безхатченка, то я знаю, що це буде дуже великий бар'єр, якщо я скажу: запросіть його до себе додому та разом щось поїсти. Це дуже велика перешкода, але є багато градацій.

Також є можливість сказати, ти хочеш піти зі мною в кафе? Я пригощу тобі кави, і ми можемо трохи побалакати. Також є можливість купити булочки, сісти на вулиці і сказати: давай, я опустюся на рівень твоїх очей, і ми швидко разом перекусимо. На короткий момент ми маємо спілкування, на короткий момент ми на рівних.

І це навіть не обов'язково має бути хтось бездомний; у Лобрюгге у нас дуже велика кількість людей, які живуть самі, навіть порівняно з Гамбургом. Жити наодинці не обов'язково означає бути самотнім, але, швидше за все, ви часто їсте наодинці, якщо не виходите на вулицю. У нашій місцевості, звичайно, є достатньо людей, які досить часто їдять наодинці і думають собі: добре, я б принаймні поділив кілька страв з іншими людьми, тож мені тут не завжди доводиться їсти одному.

Ось чому я думаю, що, можливо, ми можемо частіше брати Ісуса як взірць для наслідування, що Він є взірцем для нас у тому, як ми запрошуємо людей посидіти з нами за столом, пообідати з нами, їсти разом. Ось кілька думок від мене, коротко підсумованих на випадок, якщо ви покинули навчання тим часом. Для мене текст – це запрошення і виклик.

Питання в тому, що таке дім Божий? Ісус як взірець у тому, як ми поведимося з людьми, особливо в питанні: чи може Він бути взірцем для нас, коли ми запрошуємо когось на обід? Тож, можливо, це стимул знову піти поїсти з кимось або з кимось зовсім новим.

І це фундаментальне запитання: наскільки ми гостинні і з чого нам як спільноті, можливо, потрібно почати запитувати, де ми могли б бути ще більш гостинними? Можливо, ви застрягли на зовсім інших моментах, можливо, ви сидите тут десять хвилин і думаєте, я хочу поговорити про інше. Не соромтеся.

Зараз є час, ми не визначили, скільки. Ми сказали, що подивимось. Коли ми розуміємо, що ніхто не говорить і що нікого немає, тоді ми йдемо далі.

Але є хоча б кілька хвилин, щоб поїсти і поговорити з людьми. Звичайно, ви також можете підійти трохи ближче одне до одного, якщо скажете: «Мені тут немає про що говорити про життя», тоді сміливо посуньтеся, щоб воно підходило. А я кажу приємного апетиту і гарних розмов.

І десь через три-чотири години я скажу, все, їдемо далі. Отже, ви можете продовжувати їсти, а Лео продовжить досліджувати, а наш пес продовжуватиме жебракувати, бо він не розуміє, чому собаки тут так мало їдять. Це кричуща несправедливість чи щось подібне.

Цього разу у мене менше, але я дам вам ще один раунд думок, щоб у вас була свіжа їжа, про яку можна поговорити чи подумати під час їжі. Ми все ще на одній темі. Отже, та сама притча, бенкет Ісуса, чоловік, який запросив людей, які не прийшли, і так далі.

На всякий випадок, якщо під час їжі у вас був короткий напад деменції. Шоста думка. Царство Боже – це свято.

Ісус якимось чином розповідає нам, що таке Царство Боже, і розповідає нам про велике свято. Люди казали, що це велика вечірка чи щось подібне. Я не знаю, що люди говорять сьогодні, щоб наголосити на цьому.

Але є святкування, є їжа. Це ні в якому разі не тягар, але в якійсь мірі радість. І, мабуть, людина входить у це царство Боже через запрошення.

Не сам, я працюю на це чи якимось, я досить часто ходжу до церкви або досить часто одягаюся в біле чи ні. Отже, це запрошення, яке Бог висловив людям, і, очевидно, можна сказати: ні, залиште це, у мене є кращі справи. Тож немає обов'язку приймати запрошення на велику вечірку.

Ось як я розумію Царство Боже, як воно представлене тут у цій притчі. Сьома думка пов'язана із запрошенням, виправданнями інших. Тож люди, яких спочатку запросили, відмовляються, тому що вважають, що інші речі важливіші або важливіші для них.

Тобто те майно, поле, яке вони якось хочуть купити, але тільки купили. Робота — воли в оповіданні. Це особисті стосунки, де я кажу, що я щойно одружився, знаєте, я не можу зараз увійти в Царство Боже.

Причини самі по собі не всі погані. Отже, робота — це непогано, власність сама по собі непогана. Особисті стосунки, звичайно, непогані.

Я не думаю, що в цій історії Ісус намагається негативно говорити про ці речі або що він каже, що ви не повинні мати всього цього. Їх просто використовують тут, щоб сказати: «У мене зараз немає часу на ваше запрошення, милий Боже». Приходьте наступного разу, коли ми відсвяткуємо срібну річницю весілля. Дайте мені знати, або якщо я зв'яжусь між ними.

Тому, що дуже важливо, це не те, що ці речі погані, але вони можуть стояти між нами та Богом. У нашому житті є надзвичайно прекрасні речі, які ми можемо використовувати як виправдання, щоб віддалитися від Бога. І тому, можливо, це занадто особисте для розмови, але, можливо, це питання, щоб забрати, подумати про те, чи є у вашому житті прекрасні речі, які є хорошими, якими дозволено бути, але які іноді віддаляють вас від Бога або віддаляють від Бога.

І справа не в тому, що всьому цьому більше не дозволено. Отже, щоб зупинитися на притчі тут, і я знаю, що не слід зловживати притчами, людину запрошують на вечірку, і вона б повернулася знову. Отже, у цій притчі не йдеться про те, що він зараз помирає, що поле більше не можна обробляти, і що шлюб повинен бути закінчений.

У цій притчі лише в цей момент інші речі є важливішими за Боже запрошення. По-восьме, що насправді означає віра? Що насправді означає віра?

Ця притча розповідається в ситуації, коли, я думаю, що я сказав раніше, щось на зразок цього сказано заздалегідь: кожен, кому дозволено брати участь у трапезі в Царстві Божому, є, так би мовити, благословенним. Існують різні версії залежно від перекладу. В принципі, я вважаю, що йдеться також про те, що ми сьогодні називаємо вірою. Питання в тому, для кого Царство Боже?

Для кого це те, що, можливо, якось обіцяно віруючим, що вони можуть пережити, що вони можуть відчути? В принципі, можливо, можна сказати, що віра означає виконати запрошення і сісти за Божий стіл. Віра означає, що я прислухаюся до запрошення, я приймаю його.

Це було б щось активне, але також щось пасивне, тому що тоді ви сідаєте за стіл і їсте. Тож віра, гаразд, сідай за Божий стіл і насолоджуйся їжею. гарного дня

Я не хочу про це погано говорити. Я вірю, що це може бути віра і є вірою. Але я б також сказав, що віра принаймні може, може виходити за межі цього.

А саме, що він також має запрошуючий і обслуговуючий характер. Не просто подумайте про те, що сидите за столом, а й побачте вільне місце та скажіть, хто б там міг сидіти. Повірте не тільки сидіти за столом, а й подавати.

Сьогодні ми робимо такий собі гібрид. Приносиш щось, сідаєш за стіл. Можливо, ви запросили або привели з собою людей.

Я думаю, що з вірою те саме. Основне, сідаючи за стіл, — це щось, де я приймаю запрошення від Бога, а потім можу там залишитися. Я не думаю, що потрібно щось більше, щоб мати можливість або дозволити брати участь у Царстві Божому.

Цього теж немає в притчі, цього немає. Запрошених допускали лише в тому випадку, якщо вони могли довести, що їх запросили та були там, і все. Але віра може і повинна, я вважаю, йти далі.

Маленький спойлер, ми також запланували для вас невелику кампанію, яка може бути пов'язана з цим. Це була ідея Марлен, якщо хтось запитає. Дев'ята думка, ще є місце.

У цій притчі вони не можуть заповнити магазин. Якось усіх запрошують, вибігають на вулицю і кажуть, люди, ідіть сюди, там безкоштовна їжа, хороша вечірка, заходьте і якось, ще є місце. Тепер ви можете сказати, ой ой, насправді це ганьба, тому Богу потрібна допомога зі зв'язками з громадськістю чи маркетингом.

Але з позитивного боку, у Царстві Божому завжди є місце. Це не те, що вони обрані, і коли вони приходять, ви закриваєте двері, як ви зробили з дубовим вухом, а потім повинь приходити за нами. У царстві Божому завжди є місце, а це також означає, що ви ніколи не запросите достатньо.

Якщо ми застосуємо це до себе як громади, тобто якщо церква стане занадто малою, то ми просто повинні розширюватися. У Царстві Божому завжди є місце. Можливо, я вже думав залишити кілька вільних стільців.

Тож я був майже впевнений, що вони не всі будуть ситі. Це добре, бо інакше моя ідея була б дурною, що я хочу вам показати. Але дивлячись на, можливо, вільне місце ліворуч, праворуч чи поруч, можливо, там є люди, де ви скажете, я теж міг би сісти.

Ну, насправді, це було б щось для нього чи для неї сьогодні. Служба, так, у церкві, так, але я міг уявити, що ця людина могла сидіти тут. Хороші новини, 23 числа знову будемо служити.

Травень, п'ятниця, 23 травня, 19:00. і, можливо, ви хотіли б взяти мотивацію з притчі, так би мовити, запросити когось і сказати: «У мене є церковна служба, яка може бути для вас корисною». Тож тут ще є місце для вас.

Підсумок моїх думок, другий тур, Царство Боже – це свято. Це про радість, про достаток, про надмір, як і на нашому сьогоднішньому столі. Але ця притча також може змусити нас запитати себе, де іноді наші пріоритети.

Це може бути неприємно, навіть те, що справді гарне, але іноді, можливо, віддаляє вас від Бога, навіть якщо це тільки на вечір або на певний час. Основне запитання: що для вас означає віра? Скільки активності ви хочете?

Наскільки пасивне для вас є частиною віри? Для вас особисто, а також щодо людей навколо вас. Я знаю, що деяким людям важко терпіти, коли віра лише пасивна.

Отже, вони просто сіли за стіл, і він просто сів тут і їв, але, звичайно, це саме те, що віра, сидіти за столом і їсти. Але, можливо, для вас особисто це теж виклик: використати притчу як мотиватор, побачити вільні місця і сказати, хто б там сидів? Кого я міг запросити?

Кого я можу взяти з собою? Можливо, ти думаєш, не переставай говорити, я хочу продовжувати їсти. Тепер справа настала.

Тож не соромтеся їсти багато, говорити про свої думки чи про те, що могло спричинити це, або навіть про Дональда Трампа та падіння цін на акції. Тож не соромтеся говорити про все, що у вас на думці, і після цього є щось: запрошення. Якщо ви скажете, що в нашій групі є ідея, якою ми хотіли б поділитися з усіма, то ви можете зробити це, з мікрофоном, голосно

для всіх, будь ласка, будьте короткими та стислими, і не намагайтеся виголошувати третю проповідь.

Але якщо ви скажете, що у нас є ідея, яку я можу пояснити двома-трьома реченнями, і я хотів би поділитися нею з вами, то, будь ласка, приходьте до мене негайно, а потім після наступного раунду ми зможемо поділитися нею з усіма, і тоді буде невелика активність. Не хвилюйся, сьогодні тобі нічого не потрібно робити, але це прийде пізніше, я обіцяю. Отже, тепер настав час знову поїсти, ходити, брати речі, ділитися, тож ми на правильному шляху, щоб використати все, а коли все закінчиться, Петра принесе ще.

Отже, вам не потрібно турбуватися про це. точка. Коли ти будеш вдома, я сподіваюся, коли ти їсимеш і будеш одягнений у біле, я хотів би побачити фотографії.

Отже, якщо ви зараз також одягнені в біле вдома, тільки якщо на вас є щось одягнене, а не голі, тоді не соромтеся ділитися фотографіями, на яких ви приєднуєтеся до нас у поклонінні в цифровому вигляді. Давайте радіти.

(Транскрибовано TurboScribe.ai. Оновіть до Unlimited, щоб видалити це повідомлення.)